

**Domstolens dom (fjärde avdelningen) av den 21 december 2011 (begäran om förhandsavgörande från Finanzgericht Düsseldorf — Tyskland) — Haltergemeinschaft LBL GbR mot Hauptzollamt Düsseldorf**

(Mål C-250/10) <sup>(1)</sup>

*(Direktiv 2003/96/EG — Beskattning av energiprodukter och elektricitet — Artikel 14.1 b — Skattebefrielse för energiprodukter som används som flygbränsle för luftfart — Bränsle som ställs till förfogande av en person som chartrar ut flygplan, och som används av de personer som hyr flygplanet för deras flygningar i andra syften än för att tillhandahålla tjänster mot ersättning)*

(2012/C 49/10)

Rättegångsspråk: tyska

**Hänskjutande domstol**

Finanzgericht Düsseldorf

**Parter i målet vid den nationella domstolen**

Klagande: Haltergemeinschaft LBL GbR

Motpart: Hauptzollamt Düsseldorf

**Saken**

Begäran om förhandsavgörande — Finanzgericht Düsseldorf — Tolkning av artikel 14.1 b i rådets direktiv 2003/96/EG av den 27 oktober 2003 om en omstrukturering av gemenskapsramen för beskattning av energiprodukter och elektricitet (EUT L 283, s. 51) — Fråga om räckvidden av den skattebefrielse som avser energiprodukter som levereras för användning som flygbränsle — Skattebefrielse för det bränsle som ställs till förfogande av en person som hyr eller chartrar ut flygplan, och som används av de personer som hyr flygplanet för kommersiella syften

**Domslut**

Artikel 14.1 b i rådets direktiv 2003/96/EG av den 27 oktober 2003 om en omstrukturering av gemenskapsramen för beskattning av energiprodukter och elektricitet ska tolkas så, att den skattebefrielse för energiprodukter som levereras för användning som flygbränsle för annan luftfart än privat nöjesflyg som föreskrivs i denna bestämmelse inte kan beviljas ett sådant företag som det som är aktuellt i målet vid den nationella domstolen, som lånar eller chartrar ut sitt eget flygplan tillsammans med bränsle till företag vars luftfartsverksamhet inte används direkt för att tillhandahålla en av dessa företags flygtjänster mot ersättning.

<sup>(1)</sup> EUT C 226, 30.7.2011.

**Domstolens dom (tredje avdelningen) av den 21 december 2011 (begäran om förhandsavgörande från Vestre Landsret — Danmark) — Danske Svineproducenter mot Justitsministeriet**

(Mål C-316/10) <sup>(1)</sup>

*(Artikel 288 andra stycket FEUF — Förordning (EG) nr 1/2005 — Skydd av djur under transport — Vägtransport av tamsvin — Minsta invändiga höjd i båsen — Inspektioner under transporten — Beläggningsgrad — Rätt för medlemsstaterna att anta detaljföreskrifter)*

(2012/C 49/11)

Rättegångsspråk: danska

**Hänskjutande domstol**

Vestre Landsret

**Parter i målet vid den nationella domstolen**

Kärande: Danske Svineproducenter

Svarande: Justitsministeriet

Övrig deltagare i rättegången: Union européenne du commerce de bétail et de la viande

**Saken**

Begäran om förhandsavgörande — Vestre Landsret — Tolkning av artikel 249 andra stycket EG (nu artikel 288 andra stycket FEUF) och rådets förordning (EG) nr 1/2005 av den 22 december 2004 om skydd av djur under transport och därmed sammanhängande förfaranden och om ändring av direktiven 64/432/EEG och 93/119/EG och förordning (EG) nr 1255/97 (EUT L 3, 2005, s. 1) — Medlemsstaternas rätt att anta nationella bestämmelser med detaljerade krav på invändig höjd i båsen, inspektionshöjd och beläggningsgrad i fordon som används för transport av svin

**Domslut**

Rådets förordning (EG) nr 1/2005 av den 22 december 2004 om skydd av djur under transport och därmed sammanhängande förfaranden och om ändring av direktiven 64/432/EEG och 93/119/EG och förordning (EG) nr 1255/97 ska tolkas på följande sätt:

— Förordningen utgör inte hinder för att en medlemsstat antar bestämmelser, vilka ska tillämpas med avseende på vägtransporter av svin, som i syfte att stärka rättssäkerheten — med beaktande av målet att skydda djurens välbefinnande utan att fastställa alltför långtgående kriterier i detta avseende — förtydligar de krav som framgår av denna förordning, såvitt avser minsta invändiga höjd i de båsar som djuren transporteras i, förutsatt att bestämmelserna inte ger upphov till merkostnader eller tekniska problem, med följd att svinuppfödare i den medlemsstat som har antagit bestämmelserna eller svinuppfödare i andra medlemsstater som önskar transportera sina varor till eller genom förstnämnda medlemsstat, missgynnas, vilket det ankommer på den hänskjutande domstolen att

pröva. Bestämmelser sådana som dem i övergångsbestämmelserna i 36 § punkt 4 i förordning nr 1729/2006 av den 21 december 2006 om skydd av djur under transport kan emellertid inte betraktas som proportionerliga, om samma medlemsstat som har antagit dem har antagit mindre stränga, allmänt tillämpliga, bestämmelser, sådana som dem i 9 § punkt 1 i samma förordning.

- Förordningen utgör hinder för att en medlemsstat antar sådana bestämmelser som ska tillämpas vid vägtransport av svin — vilka förtydligar de krav som föreskrivs i förordningen med avseende på tillträde till djuren för att regelbundet kunna kontrollera deras tillstånd och välbefinnande — som endast avser transporter som överstiger åtta timmar.
- Förordningen utgör inte hinder för att en medlemsstat antar bestämmelser med innebörden att svin vid vägtransport ska förfoga över en minimiyta vilken varierar i förhållande till djurens vikt och som för en gris på 100 kg är 0,42 m<sup>2</sup> när transporten är under åtta timmar och 0,50 m<sup>2</sup> för längre transporter.

(<sup>1</sup>) EUT C 234 av den 28.8.2010.

**Domstolens dom (stora avdelningen) av den 21 december 2011 (begäran om förhandsavgörande från High Court of Justice Queen's Bench Division (Administrative Court) — Förenade kungariket) — The Air Transport Association of America, American Airlines, Inc., Continental Airlines, Inc., United Airlines, Inc. mot The Secretary of State for Energy and Climate Change**

(Mål C-366/10) (<sup>1</sup>)

**(Begäran om förhandsavgörande — Direktiv 2003/87/EG — System för handel med utsläppsrätter för växthusgaser — Direktiv 2008/101/EG — Införande av luftfartsverksamhet i detta system — Giltighet — Chicagokonventionen — Kyoto-protokollet — Luftfartsavtalet EU/Förenta staterna — Principer enligt den internationella sedvanerätten — Rättsverkningar — Möjlighet att återopa — Unionsrättens exterritorialitet — Begreppen avgift och skatt)**

(2012/C 49/12)

Rättegångsspråk: engelska

#### Hänskjutande domstol

High Court of Justice Queen's Bench Division (Administrative Court)

#### Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: The Air Transport Association of America, American Airlines, Inc., Continental Airlines, Inc., United Airlines, Inc.

Motpart: The Secretary of State for Energy and Climate Change

Ytterligare deltagare i rättegången: International Air Transport Association (IATA), National Airlines Council of Canada (NACC), Aviation Environment Federation, WWF-UK, European Federation for Transport and Environment, Environmental Defense Fund, Earthjustice

#### Saken

Begäran om förhandsavgörande — High Court of Justice Queen's Bench Division (Administrative Court) — Giltigheten av Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/101/EG av den 19 november 2008 om ändring av direktiv 2003/87/EG så att luftfartsverksamhet införs i systemet för handel med utsläppsrätter för växthusgaser inom gemenskapen (EUT L 8, 2009, s. 3) — Möjlighet att återopa vissa regler och/eller bestämmelser i internationell rätt

#### Domslut

1. Av de folkrättsliga principer och bestämmelser som angetts av den hänskjutande domstolen, kan, under sådana omständigheterna som i det nationella målet och i syfte att bedöma giltigheten av Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/101/EG av den 19 november 2008 om ändring av direktiv 2003/87/EG så att luftfartsverksamhet införs i systemet för handel med utsläppsrätter för växthusgaser inom gemenskapen, endast följande principer och bestämmelser återopas:

— för det första, inom ramen för en prövning av huruvida unionen — mot bakgrund av dessa principer — har gjort en uppenbart oriktig bedömning av sin befogenhet att anta direktivet,

— principen att varje stat har absolut och ensam suveränitet över sitt luftrum,

— principen att ingen stat med giltig verkan kan göra anspråk på suveränitet över någon del av det fria havet, och

— principen som garanterar frihet att flyga över det fria havet,

— för det andra,

— artiklarna 7 samt 11.1 och 11.2 c i luftfartsavtalet som ingicks den 25 och den 30 april 2007 mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å ena sidan, och Amerikas förenta stater, å andra sidan, i dess lydelse enligt protokollet, och

— artikel 15.3 i nämnda avtal, jämförd med artiklarna 2 och 3.4 i detta avtal.

2. Vid prövningen av direktiv 2008/101 har det inte framkommit några omständigheter som kan påverka dess giltighet.

(<sup>1</sup>) EUT C 260, 25.9.2010.